

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับคดีผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา ตามคำสั่งปรับของศาล¹

ณัฐนันท์ สมเรือง²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับคดีผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาตามคำสั่งปรับของศาล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และหลักการของผู้ต้องหาหรือจำเลยที่เป็นมนุษย์หรือประชาชนคนหนึ่ง ย่อมมีและได้รับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล โดยต้องได้รับความคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกันและอย่างเสมอภาค การที่บุคคลทุกคนผู้ถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ (Presumption of Innocent) จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ากระทำความผิดตามกฎหมาย และกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาขณะที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ จึงก่อให้เกิดหลักสิทธิในการประกัน (Right to Bail) หรือการปล่อยตัวชั่วคราว หมายถึง การปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไปชั่วระยะเวลาหนึ่งที่มีกำหนดโดยคำสั่งของศาล ซึ่งอาจปล่อยชั่วคราวไปโดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันด้วยก็ได้ อันเป็นเรื่องที่ต้องเริ่มด้วยการร้องขอของผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้มิประโยชน์เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาหรือจำเลย หรือผู้ประกันอาชีพ โดยได้แบ่งขั้นตอนในการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวได้ต่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล แล้วแต่กรณี และผู้ประกัน คือ บุคคลที่น่าทรัพย์สินของตน ซึ่งเรียกว่าหลักประกันมาวางไว้ต่อศาล เพื่อเป็นหลักประกันในการชำระหนี้หากมีกรณีผิดสัญญาประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยในเรื่องสิทธิเสรีภาพของบุคคลมีแนวความคิด 2 ทฤษฎีที่แตกต่างกัน ทฤษฎีแรก คือ ทฤษฎีกฎหมายธรรมชาติ (the natural law theory) ซึ่งถือว่าสิทธิเสรีภาพของบุคคลนั้น เป็นเหตุผลและความยุติธรรมที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ และอยู่เหนือกฎหมายที่ผู้ปกครองรัฐได้ตราขึ้นไว้ และทฤษฎีที่สอง คือ ทฤษฎีกฎหมายบ้านเมือง (the positive law theory) ซึ่งถือว่าสิทธิภาพเป็นสิ่งที่รัฐบัญญัติ เป็นผู้รับรองและคุ้มครองให้ หรือมีที่มาจากคำสั่งของผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครอง (sovereign) แต่ทั้งสองทฤษฎีต่างก็มีข้อดีข้อเสียด้วยกัน กล่าวคือ ทฤษฎีกฎหมายธรรมชาติมีข้อดีที่คำนึงถึงเหตุผลความเป็นธรรม แต่มีข้อเสียที่มีลักษณะเป็นนามธรรมเกินไป ส่วนทฤษฎีกฎหมายบ้านเมืองมีข้อดีที่มีความชัดเจน แน่นนอน แต่ก็มีข้อเสียที่ทำให้กฎหมายแข็งกระด้าง ไม่เหมาะสมกับสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ในปัจจุบันจึงมีการนำทฤษฎีทั้งสองมาผสมผสานกันเพื่อให้ประโยชน์ต่อสังคมมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากการนำกฎหมายธรรมชาติมาบัญญัติไว้เป็นกฎหมายบ้านเมืองต่าง ๆ ในเรื่องการ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับคดีผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาตามคำสั่งปรับของศาล โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และคณะกรรมการการสอบ คือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และ รองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยจากการควบคุม หรือขังชั่วคราวก็เป็นมาตรการทางกฎหมายที่ถูกคิดค้นขึ้น เพื่อประสานผลประโยชน์ระหว่างระบบการดำเนินคดีอาญาในรูปแบบการ ควบคุมอาชญากรรม (the crime control model) ที่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของสังคมให้ปลอดภัย เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น สังคมย่อมต้องการให้ผู้กระทำความผิดได้รับการลงโทษ จนเกิดหลักในการดำเนินคดีอาญาที่ต้องมีตัวจำเลยมาปรากฏในการดำเนินกระบวนการพิจารณาทุกนัด ซึ่งหากศาลพิสูจนได้ว่ากระทำความผิดจริงย่อมมีตัวบุคคลมาลงโทษ จากหลักการนี้ รัฐจึงจำเป็นต้องควบคุมหรือขังผู้ถูกกล่าวหาเอาไว้ เพื่อป้องกันมิให้หลบหนีไปก่ออันตราย ความเสียหายอย่างใดขึ้นอีก แต่ภายใต้หลักการที่ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะพิสูจนได้ว่าเขากระทำความผิดจริง ตามระบบการดำเนินคดีอาญาในรูปแบบกระบวนการ นิติธรรม (The due process model) การควบคุมหรือขังผู้ถูกกล่าวหาก่อนที่จะพิสูจนได้ว่าเขาได้กระทำความผิดจริงตามข้อกล่าวหาเพียงเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีอาญา จึงเท่ากับเป็นการลงโทษบุคคลนั้นไว้ล่วงหน้า ซึ่งอาจเป็นระยะเวลาอันยาวนานเป็นแรมปีก็ได้ ด้วยเหตุนี้การปล่อยชั่วคราวโดยการกำหนดประกันและหลักประกันเพื่อประกันการมีตัวจำเลยมาปรากฏในการพิจารณาของศาล จึงเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ถูกนำมาใช้ประสานผลประโยชน์ระหว่างส่วนได้เสียของบุคคล การดำเนินคดีอาญาทั้งสองรูปแบบ เพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาหรือจำเลยและคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมไปในขณะเดียวกัน

โดยการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา จะเกิดขึ้นต่อเมื่อผู้ประกันไม่ได้นำตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาส่งศาลตามกำหนดนัดและศาลมีคำสั่งปรับผู้ประกันกรณีผิดสัญญาประกันแล้ว โดยศาลออกคำสั่งบังคับแจ้งให้ผู้ประกันทราบ ซึ่งหากพ้นกำหนดเวลาชำระค่าปรับตามคำสั่งแล้ว ถ้าผู้ประกันไม่ชำระค่าปรับ ศาลจะออกหมายบังคับคดีและให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการดำเนินการสืบทรัพย์และแจ้งการนำยึดหรืออายัดไปยังสำนักงานบังคับคดี เพื่อดำเนินการบังคับเอาทรัพย์สินของผู้ประกันเพื่อมาชำระค่าปรับต่อศาล ทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าการบังคับคดีตามกฎหมายอาญา จึงเป็นเรื่องของกระบวนการพิจารณาทางอาญาโดยแท้ การพิจารณาสิทธิและหน้าที่ของผู้ประกันจึงต้องพิจารณาจากบริบทของคดีอาญาเป็นสำคัญ โดยผู้ประกันมีหน้าที่ต้องนำตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาส่งศาลตามกำหนดนัด トラบใดที่ผู้ประกันยังไม่ส่งตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยต่อศาลต้องถือว่าผู้ประกันยังคงผิดสัญญาประกันอยู่ตราบนั้น จนกว่าความรับผิดชอบตามสัญญาประกันจะระงับสิ้นไป โดยอ้างอิงได้จากแนวคิดเกี่ยวกับการบังคับคดีคำสั่งปรับผู้ประกันในคดีอาญา ซึ่งการดำเนินคดีอาญาเป็นหน้าที่โดยตรงของรัฐ จึงเป็นเรื่องการใช้อำนาจอธิปไตยเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญาโดยแท้ ไม่ใช่การบังคับหนี้เงินในทางแพ่ง รวมทั้งกฎหมายยังได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจยึดหรืออายัดทรัพย์สินเพื่อชำระหนี้ได้เองโดยไม่ต้องฟ้องคดี และค่าปรับต้องตกเป็นของแผ่นดิน แนวความคิดนี้มาจากความคิดที่ว่า “ระบบความยุติธรรมโดยรัฐ” กล่าวคือรัฐเข้ามาเป็นผู้เสียหายหรือรัฐเข้ามาเป็นผู้จัดการแทนผู้เสียหาย ซึ่งแนวคิดเรื่องเงินค่าปรับในทางอาญามีความแตกต่างจากแนวคิดเรื่องเงินค่าสินไหมในทางแพ่ง

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับคดีผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาตามคำสั่งปรับของศาล ยังไม่มีบทบัญญัติกำหนดให้ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการบังคับคดีกับผู้ประกันในคดีอาญาเมื่อศาลล้มละลายมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์หรือมีคำสั่งล้มละลายต่อผู้ประกัน เมื่อมีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 30) พุทธศักราช 2558 มาตรา 119 วรรคสาม บัญญัติให้เจ้าพนักงานศาลที่ได้รับแต่งตั้งและพนักงานอัยการเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับตามสัญญาประกันเอาแก่ทรัพย์สินของผู้ประกันได้เสมือนลูกหนี้ตามคำพิพากษา ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ต้องบังคับตามสัญญาประกันตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ไม่ใช่เพราะเหตุที่ศาลเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาดังเช่นที่กำหนดไว้ตามมาตรา 119 วรรคสอง (เดิม) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอีกต่อไป จึงไม่จำเป็นต้องยื่นขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และหนี้ค่าปรับตามสัญญาประกันถือเป็นเรื่องของกระบวนการพิจารณาทางอาญาโดยแท้ ไม่ใช่การบังคับหนี้เงินในทางแพ่งจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติล้มละลายที่มีเจตนารมณ์เพื่อจัดการชำระหนี้สินในทางแพ่งของบุคคลที่มีหนี้สินล้มละลายเท่านั้น

ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับกรณีศาลยื่นขอเข้าเฉลี่ยทรัพย์ในทรัพย์หลักประกันหรือเงินของผู้ประกันรายเดียวกันซึ่งผิดสัญญาในคดีอื่นในศาลเดียวกันหรือหลายศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคท้าย บัญญัติว่า การบังคับคดีให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 326 วรรคห้าและวรรคหก ได้บัญญัติกำหนดระยะเวลาเฉลี่ยทรัพย์ไว้เพียง 15 วัน นับแต่ที่ชำระเงินหรือยึดอันเป็นระยะเวลาที่สั้นมาก เมื่อนำมาพิจารณาประกอบกับระยะเวลาของการรับ-ส่งหนังสือของทางราชการเพื่อรับทราบเงินหลักประกันและการแจ้งความประสงค์เพื่อขอเข้าเฉลี่ยในเงินดังกล่าวย่อมไม่เพียงพอรวมทั้ง ศาลมีอัตราค่าลงและเจ้าหน้าที่อย่างจำกัด และงานธุรการของศาลก็มีการให้บริการประชาชนหลายด้าน ดังนั้น จึงทำให้ไม่สามารถยื่นขอบังคับคดีเข้าเฉลี่ยเงินของผู้ประกันที่สืบพบพร้อมกันได้อย่างทันตามระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ทำให้ศาลที่เข้าขอเฉลี่ยไม่ทันยังคงมีหนี้ค่าปรับของผู้ประกันซึ่งเป็นบุคคลคนเดียวกันแต่ผิดสัญญาคนละศาลนั้นกลับไม่ได้รับชำระหนี้ค่าปรับต่อไป

และประเด็นปัญหาเกี่ยวกับกรณีศาลได้รับชำระหนี้ค่าปรับครบถ้วนแล้ว จะดำเนินการถอนการบังคับคดีในคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 119 วรรคท้าย บัญญัติว่า การบังคับคดีให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม แต่เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของการถอนการบังคับคดี ตามมาตรา 292 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแล้ว ยังคงเกิดปัญหาในการตีความตัวบทและการปรับใช้กฎหมาย ซึ่งยังไม่สอดคล้องกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ไม่สามารถปรับบทกฎหมายให้เข้ากับการบังคับคดีอาญาอันมีลักษณะเป็นการเฉพาะได้อย่างเหมาะสมและชัดเจน

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับคดีผู้ประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาตามคำสั่งปรับของศาล ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับคดีกับผู้ประกันในคดีอาญาเมื่อศาลล้มละลายมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์หรือมีคำสั่งล้มละลายต่อผู้ประกัน เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ยังไม่มีบทบัญญัติกำหนดให้ชัดเจนว่าหนี้ค่าปรับผู้ประกันตามคำสั่งศาลในคดีอาญา ถือเป็นหนี้ซึ่งต้องดำเนินการบังคับคดีทางอาญาอันแตกต่างจากหนี้ทางแพ่งทั่วไป ซึ่งไม่อยู่ในขอบข่ายอันจะเข้าสู่ทรัพย์สินในกองล้มละลายต่อไปด้วย เพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีผู้ประกันซึ่งถูกศาลล้มละลายมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์หรือสั่งให้ตกเป็นบุคคลล้มละลาย เพื่อให้สามารถบังคับคดีกับทรัพย์หลักประกัน ได้อย่างต่อเนื่อง จึงเห็นควรแก้ไขบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค 1 ลักษณะ 5 หมวด 3 ว่าด้วยการปล่อยชั่วคราว มาตรา 119 วรรคสองใหม่ บัญญัติเพิ่มเติมว่า “เงินสดหรือหลักทรัพย์อื่นที่นำมาวางต่อศาลเพื่อเป็นหลักประกันตามมาตรา 114 ไม่อยู่ในข่ายที่จะถูกยึดหรืออายัดเพื่อชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้อื่นจนกว่าความรับผิดชอบตามสัญญาประกันจะระงับสิ้นไป เว้นแต่ศาลเห็นว่าหนี้ของเจ้าหนี้หนี้มิได้เกิดจากการฉ้อฉลและมีคำสั่งให้ปล่อยทรัพย์ดังกล่าว และเพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา ให้ถือว่าหนี้ตามคำสั่งปรับของศาลฐานผิดประกันปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นหนี้ที่ไม่อาจขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลาย”

เพื่อให้หนี้ค่าปรับผู้ประกันในคดีอาญานั้นเป็นหนี้ที่ไม่อาจขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายและถือว่าหนี้ค่าปรับตามสัญญาประกันถือเป็นเรื่องของกระบวนการพิจารณาทางอาญา โดยแก้ไขการบังคับหนี้เงินในทางแพ่งทั่วไปจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติล้มละลาย

2. ปัญหาเกี่ยวกับกรณีศาลยื่นขอเข้าเฉลี่ยทรัพย์ในทรัพย์หลักประกันหรือเงินของผู้ประกันรายเดียวกันซึ่งผิดสัญญาในคดีอื่นในศาลเดียวกันหรือหลายศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เมื่อการบังคับคดีผู้ประกันซึ่งผิดสัญญาประกันในคดีอาญานั้นจะต้องนำบทบัญญัติในการบังคับคดีของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้โดยอนุโลม ซึ่งระยะเวลาระยะเวลายื่นขอเฉลี่ยทรัพย์ ตามมาตรา 326 วรรคห้าและวรรคหก ได้บัญญัติกำหนดระยะเวลาเฉลี่ยทรัพย์ไว้เพียง 15 วัน นับแต่ที่ชำระเงินหรือยึดอันเป็นระยะเวลาที่สั้นมาก ทำให้ศาลต่าง ๆ ไม่อาจยื่นเข้าขอเฉลี่ยในเงินนั้นได้ทันภายในเวลาที่กำหนด จึงเห็นควรแก้ไขการกำหนดเวลาขึ้นคำร้องของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค 4 ลักษณะ 2 หมวด 2 ส่วนที่ 7 มาตรา 326 วรรคห้า และวรรคหก ใหม่เพิ่มเติมบัญญัติว่า “ในกรณีที่อายัดสิทธิเรียกร้อง ให้ยื่นคำร้องเสียก่อนสิ้นระยะเวลา สามสิบวัน นับแต่วันชำระเงินหรือวันที่มีการขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งสิทธิเรียกร้องตามที่อายัดนั้นได้

ในกรณีที่ยึดเงิน ให้ยื่นคำร้องเช่นว่านี้ก่อนสิ้นระยะเวลา สามสิบวัน นับแต่วันยึด”

เพื่อให้ศาลทุกแห่งซึ่งถือเป็นศาลยุติธรรมเดียวกัน สามารถดำเนินการยื่นร้องขอเข้าเฉลี่ยแก่เงินหรือทรัพย์หลักประกันของผู้ประกันรายเดียวกันที่ผิดสัญญาประกันต่อศาลหลายศาลนั้นยื่นคำร้องได้ทันภายใน

ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ และเป็นการเหมาะสมยิ่งกว่าทำให้รักษาผลประโยชน์ของรัฐ และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อรัฐในการบังคับคดีจากผู้ประกันในคดีอาญา

3. ปัญหาเกี่ยวกับกรณีศาลได้รับชำระหนี้ค่าปรับครบถ้วนแล้ว จะดำเนินการถอนการบังคับคดีในคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญานั้นจะต้องนำบทบัญญัติในการบังคับคดีของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้โดยอนุโลมเช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของการถอนการบังคับคดี ตามมาตรา 292 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งแล้ว ไม่สามารถปรับบทกฎหมายให้สอดคล้องกับการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญาได้อย่างเหมาะสม จึงเห็นควรแก้ไขบทบัญญัติการถอนการบังคับคดีในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค 4 ลักษณะ 2 หมวด 1 ส่วนที่ 9 มาตรา 292 (1) ใหม่ เพิ่มเติมบัญญัติว่า “เมื่อศาลได้มีคำสั่งให้ถอนการบังคับคดี เนื่องจากความรับผิดชอบของลูกหนี้ตามคำพิพากษาตามสัญญาประกันหมดไป หรือเนื่องจากลูกหนี้ตามคำพิพากษายื่นอุทธรณ์หรือฎีกาและได้วางเงินต่อศาลเป็นจำนวนพอชำระหนี้ตามคำพิพากษาพร้อมทั้งค่าฤชาธรรมเนียมและค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดี หรือได้หาประกันมาให้จนเป็นที่พอใจของศาลสำหรับจำนวนเงินเช่นว่านี้”

เพื่อให้สามารถปรับใช้บทกฎหมายในเรื่องการถอนการบังคับคดี ตามมาตรา 292 (1) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งได้สอดคล้องกับการดำเนินการถอนการบังคับคดีกับทรัพย์สินให้แก่ผู้ประกันคดีอาญาได้อย่างถูกต้อง และไม่เกิดปัญหาในการตีความด้วย ดังนั้น และเหมาะสมเป็นไปตามการดำเนินการบังคับคดีผู้ประกันในคดีอาญา

เอกสารอ้างอิง

กุศล บุญเย็น. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2536.

คณิต ณ นคร. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2549.

เอื้อน ขุนแก้ว. การบังคับคดีแพ่ง (Civil Execution). พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพมหานคร : บริษัท กรุงสยาม พับลิชชิ่ง จำกัด, 2562

_____. คู่มือการศึกษากฎหมายล้มละลาย. พิมพ์ครั้งที่ 16 กรุงเทพมหานคร : บริษัท กรุงสยาม พับลิชชิ่ง จำกัด, 2562

คณิง ภาไชย, “วิธีพิจารณาความอาญาตามกฎหมายอังกฤษ”, วารสารอัยการ (2530): หน้า 12

ธง ลิ้มธรรม, “ความเป็นมาและทฤษฎีว่าด้วยการประกันตัวในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา”, วารสารอัยการ (2522): หน้า 76-77.